

N:o 104.

Toinen Saarna Ensimmäisenäkolmatta Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Joh. 4: 47–54.

Tässä evankeliumissa kuvataan meille ihana esimerkki uskosta, minkälaiseksi se muodostuu ja mitä laatua ja luonnetta se on, nimittäin että sen pitää kasvaman ja täydelliseksi tuleman. Usko kuvataan sellaiseksi, ettei se ole alallaan oleva ja joutilas vaan elävä ja levoton kappale, joka joko edistyy tahi taantuu, elää ja liikkuu. Ellei näin laita ole, ei se olekkaan mikään usko, vaan kuollut luulo sydämessä Jumalasta, sillä oikea, elävä usko, jonka Pyhä Henki sydämeen vuodattaa, ei ensinkään voi joutilaan olla. Sanon tätä sen vuoksi, ettei kukaan huolettomasti heittäytyisi, sillä ei siihen pidä jäätämän, että ainoastaan uskon alkuun on päästy. Ei alku riitä, vaan yhä enemmän ja pitemmälle täytyy ihmisen kehittyä ja oppia oppimistaan Jumalata tuntemaan.

Onhan toisaalta vastaanseisojamme perkeleenkin laatu ja luonto sellainen, ettei hänkään lepää, kuten P. Pietari 1 Ep. 5: 8 sanoo: **Perkele ei lepää, vaan käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, ja etsii, kenen hän nielis.** Koska nyt perkele ei nuku eikä lepää, niin ei kristitynkään sovi joutilaana olla eikä kädet ristissä istua, vaan ajatelkoon, kuinka hän vahvistuisi perkeleen valtaa vastustamaan. Sanotaanhan perkelettä tämän maailman päämieheksi, niinkuin tänpäivän epistolassa (Hepr. 6: 12) kirjoitetaan: **Sillä ei meillä ole sota verta ja lihaa vastaan, vaan pääruhtinoita ja valtoja vastaan, maailman herroja vastaan, jotka tämän maailman pimeydes-**

sä vallitsevat, pahoja henkiä vastaan taivaan alla. Tämä ruhtinas hallitsee maailmaa, raivoo ja kiukuitsee mielettömyyteen ja hulluuteen saakka eikä voi kärsiä kristityn edistymistä. Eikä hänen sovikkaan kärsiä, sillä näin puhkeaa reikä hänen valtakuntaansa ja hänen verkkonsa repeää. Kun hän siis suinkin voi, estää hän kristittyä menestymästä.

Kun nyt uskon tuli on sytytetty ja alkanut palaa ja kun perkele sen tuntee ja havaitsee, niin hän heti ryntää sen kimppuun kaikella kavaluudellaan hyvin tietäen, mitä vahinkoa sen kautta tulee hänen valtakunnalleen. Sen vuoksi hän suojelee valtakuntaansa kaikin voimin ja kokee väsymättä pidättää kaikkia kuuliaisuudessaan. Varmasti on siis niin, että kun kristityt alkaa uskoa, niin seuraa häntä kanta-päillä kiusaus ja vaino, ja ellei näin tapahdu, on se merkinä, ettei hänen uskonsa ole oikea sekä ettei hän ole evankeliumia oikein käsittänyt. Tuo konna, perkele, on nimittäin niin tarkkanäköinen, että keksii paikalla, missä joku oikea kristitty on, joka sitten kaikin mokomin koettaa langettaa piirittäen ja ahdistuen häntä joka puolelta, sillä hän ei voi kärsiä, että kukaan luopuu hänen valtakunnastaan.

Vaarallista on siis elää suruttomana, sillä perkele yllyttää meidät milloin tahansa. Suurille pyhillekin, jotka Jumalan sanan ovat oikein käsittäneet, tapahtuu usein, että kun seisovat ja luulevat olevansa turvassa, on tämä konna tuota pikaa heidän takanaan, hätyyttää heitä ja ahdistaa, kunnes saa heidät maahan

paiskatuksi. Katsoppas, miten noiden suurten miesten, Mooseksen, Aaronin ja Juudaan ruhtinasten, on käynyt. Heillä oli jalo usko, kun johdattivat kansan ulos Egyptistä. Koko kansa meni uskossa Punaisen Meren, kuoleman, korven ja monen muun ihmeen läpi osoittaen näin uskonsa. Vihdoin he sitten kompastuvat johonkin ansaan, jolloin kaikki entinen raukkee tyhjiin; he pelkäävät, että kansan täytyy kuolla nälkään ja janoon kuivassa erämaassa. Kylläpä on surkeata, että nuo, jotka niin monissa suurissa asioissa todistavat uskonsa, kulkevat kuoleman läpi, sotivat sen kanssa ja voittavat sen, lankeevat juuri silloin, kuin luulevat voimallisimpia olevansa, lannistuvat elatusmurheen alle ja napisevat Jumalata vastaan. Siksipä heitä niin ankarasti kiusataan, että he kaikki lankeevat ja perkele heidät perin pohjin kukistaa. Ei siis ole vielä varmaa ja luotettavaa, vaikka joku alkaakin uskoa, ellei hän uskossaan yhä enemmän ja enemmän kasva ja edisty.

Mooses, jolla kuitenkin ole varsin vahva usko, lankee myöskin, niin että kun hänen piti sauvallansa iskeä vettä kalliosta, hän epäili ja sanoi kansalle: **Pitääkö meidän tästä kalliosta teille vettä saaman?** (4 Moos. 20: 10). Tuo hyvä Mooses, joka niin monta ihmetyötä oli tehnyt, lankee järjen ja lihallisen ymmärryksen pauloihin ja pelkää kansan epäuskon voivan estää suuren ihmeen ja merkin tapahtumista. Mutta hänen olisi tullut riippua kiinni sanassa ja pitää se korkeampana ja voimallisempänä kuin kansan epäusko, vaan tätäkin hurskasta miestä oli niin ankarasti kiusattu, että hänkin kompastui ja lankesi.

Uudessa Testamentissa on meillä myöskin samankaltaisia esimerkkejä. Pietari oli varma ja vahva uskossa. Kun hän näki Kristuksen veden päällä kävelevän, sanoi hän (Matt. 14: 28) lujassa uskossansa: **Herra, käske minun tulla tyköks,** ja astui haahdesta

veteen. Hän oli varma, että vesi oli kannattava häntä. Pietarissa oli sillä hetkellä jalo usko ja suuri henki, kun hän uskalsi rohkeasti astua veteen ja vaaraan, oikeinpa ilmeiseen kuolemaankin luottaen uljaasti ja epäröimättä Kristukseen. Mutta juuri luullessaan parhaassa turvassa olevansa, nousee tuuli ja rajuilma; silloin unohtaa hän sanan ja antaa perkeleen riistää uskon pois sydäimestään, jolloin hän lankee ja vaipuu veteen. Missä nyt on tuo suuri usko? Usko on herkkä kappale, josta pian huomaamatta luiskahdetaan pois; perkele puolestaan on väijymässä ja saa pian voiton, ellei valvota.

Kuinka suuresti piti kansa Kristuksesta? He pitivät häntä profeettana ja riippuivat hänessä lujasti kiinni; he puollustivat häntä niin tarmokkaasti, että kansan päämiestenkin täytyi peljätä eivätkä uskaltaneet häneen käsiänsä satuttaa. Mutta kun he ottivat hänet kiinni ja sitoivat, veivät pois ja ristiinnaulitsivat, silloin luopui kansa sanoen: petturi, petturi, hän ei ole mikään profeetta; silloin ei kukaan pidä hänen puoltansa, vaan vieläpä kaikki huusivat: **Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse häntä!** (Luukk. 23: 21). ja mikä pahempi, hänen opetuslapsensakin antoivat hänen ylönsä. Missä oli nyt heidän uskonsa ja pyhyytensä?

Näin käy nykyään meidänkin aikanamme. Ensi alussa, kun evankeliumia ruvettiin julistamaan, oli se suloinen saarna, silloin tahtoi koko maailma olla kristitty, ei kukaan ollut sitä vastaan. Mutta kun aljettiin panemaan munkkia, messupappija ja nunnia ahtaalle, moitittiin messuja, niin kas, silloin he putoilivat pois kuin lehdet puista. Kun sitten ruhtinaitakin nuhdeltiin, niin sittenkös vasta evankeliumia ruvettiin vainoomaan ja ajan kuluessa yhä enemmän siitä luovuttiin. Ei perkele vielääkään lepää, koska herättelee niin monia eriseuroja ja lahkoja. Kuinkahan monta lahkoa meillä jo onkaan ollut? Mikä on ruvennut

miekkaan, mikä on hyökännyt Herran Ehtoolisen, mikä kasteen kimppuun. Perkele ei nuku, hän on juoniansa edelleenkin sommitteleva; hän väjyy ja pyrkii siihen, ettei yhtään oikeata oppia jäisi seurakuntaan. On syytä peljätä hänen vihdoon niin pitkälle pääsevän, että vaikka etsittäisiin joka kolkka koko Saksan maalla, ei löydetä yhtäkään oikeata saarnatuolia, jossa Jumalan sanaa niin puhtaana saarnataan kuin ennen. Hän tahtoo kaikin voimin tukeuttaa jokaisen oikean opin, sillä hän ei voi sellaista kärsiä.

Tätä vihollista on vaikea välttää, sillä se väjyy ja hiipii joka paikassa ja ahdistaa niin ankarasti, että oppineetkin lankeevat ja valitutkin kompastelevat, niinkuin Mooses, P. Pietari ja apostolit. Me luulemme olevamme turvassa ja olemme huolimattomia, ei kukaan pidä valvomisesta lukua eikä huolta. Meidän tulisi rukoilla ja anoa Jumalalta, että hän pitäisi evankeliuminsa voimassa ja saarnauttaisi meille edelleenkin pyhää nimeään, mutta siitä ei kukaan välitä eikä sen menestymistä kukaan rukoile. Siksipä saattaakin tapahtua, että Jumala laskee perkeleen kimppuumme, ja silloin meidät hukka perii, sillä hän kukistaa meidät, mutta sellainen surkeus on oman röyhkeytemme ja laiskuutemme palkka.

Perkele osaa myöskin uskottaa villihenkiä, niin että he luulevat olevansa oikeassa, niinkuin ariaanolaisetkin kiistivät oppiaan oikeaksi, sillä kukaan ei kyennyt ratkaisemaan, olivatko he oikeassa vai väärässä. Kristitty taas ottaa ajatuksensa vangiksi, ei ylpeile, vaan sanoo nöyrästi Jumalalle: Rakas Herra, vaikka olenkin varma asiastani, en kuitenkaan voi pysyä pystyssä ilman sinua, auta sinä, muuten olen hukassa. Hän on tosin varma asiastaan, niinkuin P. Pietari veden päällä, joka ei varmempi voinut olla, jota vesi kannatteli ja joka ei enään mistään esteestä tiennyt, mutta kun tuuli puuskautti, niin hän huomasi,

mitä häneltä puuttui. Tämä pitää syvälle sydämeen painettaman. Vaikka nimittäin ihminen onkin varma asiastaan ja nojautuu Raamattuun, vaikka hänellä selvissä sanan lauseissa on hyvä suoja ja vahva varustus, niin on kuitenkin Jumalan voimassa, tahdossa ja vallassa, suojella ja varjella meitä perkeleeltä, vastaanseisojaltamme ja suurimmalta viholliseltamme.

Järjestys on tämmöinen sen vuoksi, että Jumala saisi meidät pysymään valveilla ja pelvossaan ja että me aina varuillamme ollen huutaisimme hänelle: **Oi Herra, auta meitä ja lisää meille uskoa,** (Luukk. 17, 5), sillä ilman sinua olemme hukassa! Olkoon sydämemme aina siinä tilassa, kuin vasta tänään olisimme alkaneet uskoa, ja kuunnelkaamme joka päivä evankeliumia siinä mielessä, kuin emme ennen koskaan olisi sitä kuulleet; meidän tulee joka päivä alkaa. Uskon luonto ja laatu on sellainen, että se lakkaamatta kasvaa ja lisääntyy. Perkele puolestaan, kuten äsken sanottiin, ei torqu eikä lepää, jos hänet kerran lyödään, nousee hän uudestaan vastustamaan; ellei hän etupuolelta pääse sisälle, pyrkii hän takaapäin; ellei takaa luonnista, murtautuu hän katosta tai kaivautuu lattian alta; hän ponnistaa siksi, kun sisälle pääsee, yrittää kaikellaista viekkautta ja juonia. Jos yksi keino pettää, ryhtyy hän toiseen, ja pitkittää, kunnes voiton saa.

Me ihmiset sitä vastoin olemme kurjan heikkoja, kuten P. Paavali sanoo 2 Kor. 4: 7: **Meillä on tämä tavara savisissa astioissa.** Tavara on evankeliumi, mutta minä olen heikompi kuin saviastia valajaansa verrattuna. Saviastia on heikko kapine, se pian särkyy, ja silloin vuotaa siitä pois kaikki, mitä siinä on. Kun näin ollen perkele huomaa, että usko on suuri tavara ja sitä huonossa saviastiassa kannetaan, niin se raivoaa ja kiukuitsee meitä vastaan sanoen vihoissaan: Minäpä kouraisen

sinua ja isken astiasi rikki; sinulla on suuri tavara, jonka tahdon riistää pois ja murskata; kumpahan vaan hetki tulee, niin pian olen astiasi särkenyt, sillä sinä olet kuitenkin ainoastaan heikko viheliäinen astia.

Näin heikon astian asettaa nyt Jumala vihollisten keskelle; kuinka pian se saattaakin särkyä. Kalikalla sen voisi rikkoa, vieläpä käärmeeen puremastakin se voisi musertua. Perkeleestä olisi vähäinen tehtävä hävittää yhdessä silmänräpäyksessä kokonainen maakunta, ja sen vuoksi on hän raivoissaan, kun Jumala niin pilkallisesti häntä kohtelee, että asettaa niin heikon astian häntä vastaan, vaikka hän on niin suuri ruhtinas ja mahtava herra maailmassa. Kylläpä minuakin harmittaisi, jos olisin väkevä mies ja minua joku oljenkorrella ärsyttelisi. Kyllä minä oljenkorren vihoissani murskaisin ja soisin mielummin, että hän vastustaisi minua keihäällä, miekalla ja täysin haarniskoituna. Väkevätä Goliatiakin suututti, kun Daavid paimensauva kädessä ja ilman haarniskaa uskalsi astua häntä vastaan (1 Sam. 17: 43).

Samoin on perkeleenkin laita. Hän on vihoissaan, kun Jumala tahtoo häntä lihalla ja verellä jalkojensa alle tallata. Jos joku suuri henki olisi häntä vastustamassa, niin ei se hänestä olisi niin harmillista, sillä se häntä kiukuttaa, kun viheliäinen matosäkki, raihmainen astia uskaltaa häntä vastustaa, kun heikko astia on kiusaksi niin mahtavalle ruhtinaalle. Jumala on pannut lahjansa, sanoo Paavali 2 Kor. 4: 7, heikkoon saviastiaan. Ihminen on nimittäin heikko, tulee pian vihaiseksi, ahneeksi, röyhkeäksi ja muillakin vioilla tahrauksi, joiden avulla perkele pian on astian rikkonut, sillä jos Jumala sallisi, niin perkele hukuttaisi paikalla kaikki ihmiset, ja väärällä opillaan hän kadottaakin monta sielua. Tuo kaikki tapahtuu sentähden, sanoo Paavali, että tietäisimme, ettei asia riipu meidän vaan Ju-

malan voimasta. Jumala kiusaa perkelettä sillä, että mitä suurimmalla lihan ja veren heikoudella kukistaa hänet ja saattaa häpeään sanoen: Sinä voimakas henki, tässä asetan viheliäisen heikon astian vastustajaksesi; uskallapas koskea siihen. Tämä kiukuttaa häntä äärettömästi, ja sen vuoksi käy hän ympäri kuin kiljuva jalopeura särkeäkseen ja musertaakseen nuo heikot saviastiat.

Katsokaapas, mitä hän on saanut aikaan noilla profetoilla, jotka ovat nostaneet talonpojat kapinaan. Sitä ei totisesti mikään ihminen tehnyt vaan perkele, joka tahtoi musertaa astioita ja onkin niitä paljon rikkonut, niin että heiltä on sekä usko että Raamattu hukunut. Onpa vielä useampiakin villihenkiä nouseva, jotka menevät niin pitkälle, etteivät pidä Kristusta Jumalana eikä neitseeseen poikana, sillä perkeleen kavaluus on sellaista, että ellei hänelle yksi keino onnistu, niin ryhtyy hän toiseen. Näin on alusta alkaen käynyt ja on vastakin käyvä; kaikki sen vuoksi, että olisimme valveilla, kohottaisimme silmämme taivasta kohden ja rukoilisimme Jumalalta apua, sekä, jos olemme alkaneet uskoa, että hän kasvattaisi ja varjelisi sitä ja meidän astiamme voimallaan suojelisi. Perkele tahtois halusta astian rikkoa ja jalkoihinsa tallata. Nuo toiset, hänen omansa, hän tempaa mukaansa iloiten ja riemuiten saaliistaan. – Tämä olkoon johdatukseksi evankeliumiin; nyt tahdomme tekstiä järjestyksessä tarkastaa. Evankelista kertoo:

Oli yksi kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa. Kyllähän monellekin ihmiselle tapahtuu että heidän lapsensa sairastavat, mutta tässä on merkillistä se, minä hän heti lisää: **Koska hän kuuli, että Jeesus oli tullut Judeasta Galileaan, meni hän hänen tykönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemallansa.**

Tässä alkaa usko, joka pitää kiinni Kristuksesta. Että taasen hänellä usko oli, sen osoittaa evankeliumi. Sillä hän oli kuullut Kristuksesta, kuinka tämä paransi sairaita, ja silloin heräsi hänenkin sydämensä ajattelemaan Kristuksesta näin: Jos kerran hän kaikkia ihmisiä auttaa, tottapa hän auttaa minuaikin ja tekee poikani terveeksi. Hän pitää Kristusta miehenä, joka voi auttaa ihmisiä, ja odottaa häneltä kaikkea hyvää. Oikean kristityn sydän tunnetaan nyt siitä, että hän turvautuu Kristukseen. Jos, näet, tämä kuninkaan mies olisi epäillyt, ei hän olisi Kristuksen tykö tullut, vaan hänen sydämensä olisi näin ajatellut: Vaikka hän auttaakin muita ihmisiä, niin kuka tietää, auttaako hän minuakin. Ja näin olisi hän käyntinsä sikseen jättänyt. Mutta hänen uskonsa elää, sen vuoksi hän nousee ja lähtee Kristuksen tykö. Siinä on uskon alku.

Nyt saatte nähdä, kuinka poikki puolisesti ja tylysti Kristus häntä kohtelee ja kuinka hänen uskoansa koetellaan. Herra sanoo hänelle:

Ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko. Kuinka tuo asiaan sopii, että Herra sanoo: ette usko? Olihan hänellä kuitenkin usko? Samoin sanoi Herra Pietarillekin: **Oi sinä heikkouskoinen, miksis epäilit?** (Matt. 14: 31). Pietari oli varma asiastaan ja hänellä oli usko ja sentähden astui hän veden pinnalle kävelemään, mutta kun hän näki tuulen, epäili hän ja vajosi. Näin tässäkin: Tuo kunnan mies kuuli sen maineen Kristuksesta, että hän auttoi jokaista; hän uskoi sen ja tuli hänen tykönsä. Mutta kuultuaan, että Kristus kieltäytyykin tulemasta hänen tykönsä, hän loukkautuu ja kadottaa uskonsa arvelen, ettei Kristus autakkaan häntä. Siinä on kolaus, jolla alkavaa uskoa koetellaan. Olihan tämä kova sana: **Ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko.** Nämä sanat saattavat

hänet kiusaukseen ja epäilykseen, niin että hän horjuu. Perkele seisoikin myöskin takana ja sanoi: Mene kotiisi, pidä huolta tehtävistäsi, ei hän sinua auta. Mutta kuninkaan mies ei niin pian hellittänyt, vaan sanoi Herralle:

Herra tule alas, ennen kuin minun poikani kuolee. Silloin oli usko vähällä kukistua ja vaipua. Mutta Herra ei hylkää häntä, auttaa häntä jälleen pystyyn ja sanoo hänelle:

Mene sinun poikas elää. Miehellä oli oikea usko, sillä muutoin ei hän olisi pyytänyt Herraa tulemaan poikansa luokse. Mitä häneltä sitten puuttui? Vika oli siinä, että hän uskoi näin: Jos Kristus tulisi minun huoneeseeni, niin voisi hän parantaa poikani; mutta ellei hän tule, niin hän ei voi häntä parantaa. Hänen uskonsa ei ulotu vielä niin pitkälle, että hän uskoisi Kristuksen voivan auttaa, vaikka ei olisikaan läsnä. Sen vuoksi täytyi hänen päästä korkeammalle uskon asteelle. Heikko usko oli haihtunut, asia oli rikottu, ja hän luuli poikansa nyt auttamattomasti kuolevan. Mutta Kristus ryhtyy häntä jälleen tukemaan, asettaa hänet korkeammalle kannalle ja lausuu hänelle: **Mene, sinun poikas elää.** Silloin siirtyy hän ensimmäisestä uskostaan, jolla uskoi Kristuksen voivan läsnäolevana parantaa, ja tulee korkeampaan uskoon, niin että nyt uskoo pelkkää sanaa. Ellei hän nimittäin olisi sanaa uskonut, ei hän Kristuksesta olisi hellittänyt, ennen kuin tämä olisi tullut hänen huoneeseensa. Mutta hän käsittää sanan, uskoo ja turvautuu siihen, vaikka poika onkin siellä kotona ja Kristus tässä isän edessä.

Nyt käsittää isä sanan sydämessään ja sanoo itsekseen: Poikani on tosin sairas, mutta minä olen hänen tapaava terveenä. Tämmöinen usko on vastoin järkeä ja kokemusta. Järki olisi näin sanonut: Kun läksin poikani luota, oli hän jo viimeisillään; kuinka voi hän terveeksi tulla, koska Herrakaan ei tahdo tulla hänen tykönsä. Mutta usko puhuu aivan päin-

vastoin, tarttuu kohta sanaan, nojaa siihen eikä ollenkaan epäile etteikä niin ole, kuin sanan kuuluu: **Mene, sinun poikas elää.**

Siinä on jalo ja vahva usko, kun ihminen näin saattaa syrjäyttää mielensä, järkensä, ymmärryksensä, silmänsä ja sydämensä ja kiintyä vähäiseen sanaan. Kun Kristus sanoo: Poikasi elää, niin sanoo usko: Se on totinen tosi, sen olen saapa nähdä. Näin nyt usko ei pysy joutilaana eikä alallaan, vaan edistyy ja kasvaa.

Täten menettelee Kristus meidänkin kanssamme sallien meidän joutua kiusauksiin, että uskossa kasvaisimme. Jos meillä tämän elämän loppuessa olisi kipinäkin sellaista uskoa, niin me hyvin kestäisimme, sillä Kristuskin sanoo Matt. 17: 20 opetuslapsilensa: **Jos teillä olis usko niinkuin sinapin siemen, niin te taitaisitte sanoa tälle vuorelle: siirrä sinus tästä sinne, niin se siirtyis; ja ei teille mitään olisi mahdotonta.** Sinapin siemen on aivan pieni, mutta kellä sellainen usko on, hän tulee totisesti autuaaksi. Älköön katsottako uskon pienuutta, vaan siitä pidettäköön vaaria ja huolta, että sinapin siemen säilyisi, niin ettei sitä linnut söisi, eli, ettei perkele riistäisi uskoa sydämistämme. Ei asia riipu uskon pienuudesta vaan siitä, että pidetään silmällä, ettei usko pääse kukistumaan.

Pietarilla oli veden päällä käydessään usko, jonka vuoksi vesi häntä kannatteli, niin ettei hän vajonnut. Jos hän olisi tämmöisessä uskossa pysynyt, olisi hän voinut kulkea veden päällä satakin peninkulmaa, mutta kun hän horjui, rupesi hän vajoamaan. Samoin Mooseksellakin oli vahva usko, mutta hän lankesi siitä. Ei siis sitä kysytä, onko usko vahva vai vähäinen, vaan sen pitää olla pysyväinen, olkoon se kuinka pieni tahansa. Saatua kyllä tapahtua, että se, jolla on pieni usko, pysyy uskossaan, ja että taas se, jolla on suuri

usko, vaipuu maahan ja epäilee. Mooseksella ja Pietarilla oli suuri ja vahva usko, niin että Mooses johdatti uskossa Israelin kansan meren ja kuoleman läpi ja Pietari uskalsi astua veteen, mutta he lankesivat siitä, vaikka Jumala kuitenkin heti jälleen heidät nosti ylös. Ryöväri ristinpuussa taas käsitti uskon yhden kerran ja pysyi siinä.

Näin tekee Jumala sen vuoksi, että masentaisi meidän röyhkeytemme, ettemme tulisi pöyhkeiksi ja ylimielisiksi vaan pysyisimme aina pelvossa. Muutoin joudumme heti kiusauksen tultua harhateille. Siitä on meillä ihana esimerkki puussa, joka keväällä alkaa kukkia ja tulee silloin niin täyteen kukkasia, että hohtaa kokonaan valkoiselta. Kun sitten sade tulee, vie se paljon kukkia pois ja halla turmelee niitä vielä enemmän. Kun sitten hedelmä alkaa muodostua ja tuuli puhaltaa, putoilee siitä ikäänkuin satamalla raakiloita pois. Vielä sitten hedelmän tuleentuessa ilmestyy siihen matoja ja syöpäläisiä, jotka pahasti jyrsvät ja raiskaavat hedelmiä, että tuskin kahdeskymmenes tai ehkä vaan sadaskaan osa pysyy hyvänä. Näin evankeliuminkin; kun se ensin rupeaa kaikumaan, tahtoo jokainen tulla kristityksi, se näyttää hyvältä ja miellyttää suuresti ihmisiä. Mutta kun kiusausten tuuli tai sade tulee, niin luovutaan siitä joukoittain. Sitten tulee lahkoja ja eriseuroja niinkuin matoja ja hyönteisiä, jotka raiskaavat ja saastuttavat evankeliumin hedelmät; näin sitten syntyy monia vääriä oppeja, niin että harvat heistä pysyvät evankeliumissa.

Me emme siis saa olla huolettomia, vaikka olemmekin päässeet uskon alkuun, emmekä pöyhkeillä vaan pysyä aina pelvossa. Me olemme Jumalan armosta rikkaat Jumalan sanassa ja temmatut pois syvästä ja mustasta pimeydestä, mutta me unohdamme sanan, tulemme pian laiskoiksi ja kyllästyneiksi, paitsi sitä että muutenkin olemme heikkoja. Kun sit-

ten väärät profeetat väärine oppeineen kerran pääsevät murtautumaan sisälle ja perkele tapaa meidät laiskottelemassa, huoneen puhtaan ja lakaistuna, niin ottaa hän seitsemän perkelettä mukaansa itseänsä pahempia, ja silloin tulevat meille viimeiset pahemmiksi kuin ensimmäiset. Vaikka nyt näinkin kävisi, ei meidän sittenkään pidä epäilemän vaan kehottaa toinen toistamme, että oppisimme Jumalaan turvautumaan, rukoilemaan häntä ja sanomaan:

Laupias Jumala, sinä olet antanut minun kristityksi tulla, auta, että pysyn semmoisena ja päivä päivältä kasvan uskossa. Vaikka koko maailmakin luopuisi ja jokainen eksyisi eriseuroihin, vaikka perkele kaikki astiat särkisi, en tahdo mistään huolia vaan sinun jumalallisella avullasi pysyä evankeliumissa. Jokaisen tulee ajatella, kuin olisi hän yksin maailmassa, kuten lopulta kuolemassa käykin. Silloin ei voi kukaan ihminen huolehtia toisesta, vaan jokaisen täytyy itse katsoa eteensä.

Näin oli tämänkin miehen usko sangen jalo ja ihana. Hän kuulee ainoastaan sanat: **Sinun poikasi elää**, hän uskoo ne ja menee matkaansa, antaa Jumalalle kunnian, pitää kiinni ainoastaan sanasta, turvautuu siihen mitään muuta haparoimatta. Jumala puolestaan tekee hänelle sen kunnian, että parantaa hänen poikansa, virvoittaa häntä ja vahvistaa häntä uskossa, ei jätä häntä epäilykseen eikä heikkouteen, vaan tekee hänet varmaksi ja vahvaksi uskossa, antaa hänen edistyä ja kasvaa. Ei viivyttele edes niinkään kauvan, kunnes mies olisi tullut kotiin, vaan hänen vielä tiellä ollessaan antaa hänen palvelijansa tulla häntä vastaan ja julistaa hänen poikansa parantumista tuolla iloisella sanomalla: **Sinun poikas elää**. Jumala ei voi viivytellä eikä olla apuun tulematta, jos sydän on vilpiton, niin että se luottaa ainoastaan häneen, antaa kai-

ken muun mennä menojaan ja pitää yksin kiinni Jumalan sanasta. Silloin ei Jumala voi kätkeytyä, vaan tulee näkyviin ja ottaa sellaisen sydämen asuinsijakseen, kuten luetaan Joh. 14: 23. niinpä Jumala runsaassa määrässä osoitti itsensä tälle kuninkaan miehelle, ja juuri sen vuoksi, että hän sillä tahtoi näyttää minäkäläinen usko tällä miehellä oli, nimittäin jalo ja oikea usko, joka piti kiinni paljaasta sanasta.

Mitäpä autuaallisempaa onkaan kuin uskoa hänen sanaansa, pitää siitä järkähtämättä kiinni eikä siitä eritä vaikkapa mikä kiusaus tulisi, vaan vastoin perkeleen kaikkia kiusauksia ummistaa silmänsä, ottaa järkensä ja ymmärryksensä, ajatuksensa ja kaiken viisauden vangiksi ja sanoa aina sydämessään: Jumala sen on sanonut, hän ei voi valehdella. Ei mikään, sanon minä, ole autuaallisempaa kuin sellainen usko, sillä mitä me sellaisessa uskossa Jumalalta rukoilemme, sen me saamme runsaammin kuin olemme voineet anoakkaan, ja Jumala on luonamme, ennen kuin olimme aavistaneetkaan. Lyhykäisesti: pääasia on siinä, että uskomme ja luotamme häneen; sen vuoksi evankelistakin käyttää meidän mielettämme tarpeettoman monia sanoja kertoessaan näin:

Ja mies uskoi sanan, jonka Jeesus sanoi hänelle, ja meni. Niin hänen mennessänsä kohtasit hänen palvelijansa hänen ja ilmoittit hänelle sanoen: sinun poikas elää. Niin hän tutki heiltä hetkeä, jolla hän parani. Ja he sanoit hänelle: eilen seitsemännellä hetkellä antoi vilutauti hänen ylö. Niin isä ymmärsi sen siksi hetkeksi, jolla Jeesus sanoi hänelle: sinun poikas elää. Tämä kaikki tarkoittaa sitä, että jos me uskomme ja luotamme Jumalaan, niin saamme nähdä, että hän antaa meille runsaasti kaikkea, mitä rukoilemme. Nyt lopettaa evankelista evankeliumin näin sanoen:

Ja hän uskoi ja koko hänen huoneensa.

Kuninkaan mies kasvoi siis uskossa niin, ettei hän ainoastaan itse päässyt korkeammalle uskon asteelle, vaan johdatti toisiakin ihmisiä uskoon. Hän ei ainoastaan ollut pysyväinen uskossa, vaan hänen uskonsa oli toimellinen, niin ettei se pysynyt sydämessä joutilaan aja vaikuttamatta, vaan puhkesi ilmi, saarnasi talonväelle, kuinka hän oli tullut Kristuksen tykö ja saanut häneltä lohdutuksen, jonka johdosta koko hänen huoneensa täytyi uskoa. Sillä sehän onkin uskon luonto, että se vetää muita ihmisiä puoleensa, puhkee esiin ja ryhtyy rakkauden töihin, kuten P. Paavali Gal. 5: 6 sanoo: **Vaan usko, joka rakkauden kautta työtä tekee**, sillä se elää eikä saata vaiti eikä jouten olla, kuten kuningas Daavid Ps. 116: 10 sanoo, jonka P. Paavali sovittaa uskovaisiin sanoen 2 Kor. 4: 13: **Me uskomme, ja sentähden me myös puhumme**. Usko ei muuta voi, sen täytyy puhua, se ei voi vaieta, sillä se tahtoo hyödyttää lähimmäistään.

Näin tulee meidänkin, jos uskomme, avata suomme ja tunnustaa Jumalan meille osoittamaa armoa. Siinä juuri onkin uskon suurin ja ylevin työ, että toinen toistamme neuvomme ja opetamme sanassa, sillä Room. 10: 10 sanoo Paavali Roomalaisille: **Sydämen uskolla me vanhurskaiksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaiksi tulemme**. Jos sanaa hävetään ja kätketään, kun sitä pitäisi

julistettaman, on se varma merkki uskon löyhyydestä.

Me näemme siis, ettei Kristus tee mitään erotusta heikkouskoisten ja uskonsankarien välillä, eikä tahdo ketään hylätä, sillä pienikin usko on usko, ja jos se vaan pysyy, niin se aina vahvistuu. Hän on maailmaan tullut heikkoja korjaamaan, kantamaan ja kärsimään. Jos hän olisi niin kärsimätön kuin me, tiuskaisi hän paikalla: Mene pois tyköäni, minä en huoli sinusta, sillä sinä et usko, niinkuin pitäisi. Kuka silloin voisi häneltä apua saada. Mutta suurin taito onkin juuri siinä, että osaa heikkoja leppeästi kohdella eikä karkoita heitä kärsimättömyydellä luotaan. Vaikka nämä eivät olisikaan vahvoja tänään, niin saattaa hetken kuluttua tapahtua, että he käsittävät sanan runsaammin kuin me, jotka itseämme vahvoina pidämme. Siis pitää meidän toistamme kehoittaman ja opettaman pysymään kiinni Jumalan sanassa, sillä jos me sanaan turvautumme, olemme kyllin voimallisia perkelettä vastaan, koska sanassa on meillä linna heikkoudessamme. Sen puuttuessa voisi perkele yhdessä hetkessä rikkoa kaikki astiat, ja täten olisivat ihmiset hänen kädessään höyheniä, joita hän mielin määrin voisi puhallella. Vaan tämä höyhen on hänelle raskaampi kuin taivas ja maa, sillä kristityillä on Kristus itsessänsä, ja Kristus taasen on taivasta ja maata raskaampi. Olkoon tässä kylliksi tästä evankeliumista. Amen.